

Kristus v zástěře a svatební šat

O převlékání kabátů si myslíme své. A stejně se převlékáme. Často bývá na škodu, když se nepřevlečeme. Buď jsme líní, naivní (myslíme si, že se neušpiníme) anebo se vyhýbáme tomu, co vyžaduje jiný oblek. Zvykneme si pouze na ty „své“ montérky, ať jimi jsou ty skutečné anebo oblek od Armaniho.

I Pán Ježíš se převlékal. Jednou to znamenalo odložit sváteční šat a obléci si zástěru. Ne, že by v ní chtěl strávit zbytek života. Prostě přišla chvíle, kdy věděl, že je potřeba se převléci ke zvláštnímu skutku lásky. Věděl, co musí odložit, a co si musí obléci. Se zástěrou kolem boku umývá nohy učedníkům. A nejen jim, nýbrž i nám. Z lásky! Protože to bylo potřeba, a také proto, že to bylo spojeno se symbolikou, kterou nemohl naznačit nikdo jiný.

Jsou skutky, které za nás nikdo neudělá. Ani v doma ani v zaměstnání. Je potřeba cosi odložit (zvláště ve své mysli) a cosi obléknout (na sebe). Z lásky! Chybí-li láska, často chybí i zástěra. Pro různé situace máme v šatníku různé oděvy. Pracovní i slavnostní. Některé tam být musí, jiné ne. Jeden by tam ovšem chybět neměl. Svatební šat. Ne ten, do kterého se po letech už nevejdeme a je nám jen připomínkou dob, kdy jsme se brali. Je to ten, který budeme potřebovat v nebi. Tam totiž bude soudce, který vhodně oblečené pošle na svatbu a ty bez svatebního roucha pošle pryč.

Oblecte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.

Efezským 4:24